

Göteborg den 29 juli 2015

Bästa Hillo!

Tack för Ditt brev. Innehållet i detta manar till eftertanke. Trots „ringrost“ i sommarlättjan vill jag försöka besvara det.

Jag är född 1938, uppvuxen i Sverige, Stockholm, med mor uppvuxen i Stockholm och far från Bohuslän med skolgång i Helsingborg. Min mormor var född danskspråkig och förde med sig en påtaglig dansk brytning under sina över sextio år i Sverige, således även under min barndom och uppväxt. På den tiden (första hälften av 1900-talet) ansågs det hämmande för barns språkutveckling att uppfostras med två språk; vare sig min mamma eller jag kom därför - tyvärr tyckte vi själva - att bli tvåspråkiga. En del ord och barnvisor har dock följt med mig genom åren. I tjugooårsåldern kom jag genom intresse för fjällvandring att vistas en del i Norge. Förståelsen för såväl talad som skriven danska och norska har härigenom blivit naturlig för mig och inte minst känslan för skillnader i ords betydelse och logiken i de tre broderspråken. Detta har jag upplevt som en tillgång. Hade jag haft rötter eller närmare anknytning till Finland, skulle jag gärna velat införliva finlandssvenskan i min „språkfamilj“. Denna vackra svenska dialekt har jag tagit del av genom den finlandssvenska poesin och genom en av mina favoritförfattare, Hans Ruin. - Från min fars sida skolades jag in i den s.k. „rikssvenskan“, som var medias och de „bildades“ språk på hans tid.

Så till „Språkförsvaret“ och mitt intresse för denna lobbyorganisation. Redan det ovan skrivna ger kanske en bakgrund. Härtill kommer min uppväxt med Erik Wellander, Riktig svenska, och motsvarande språklärare samt en familj som ofta och gärna „rättade“ språkliga felaktigheter, vilket säkert bidragit till att jag har haft svårt för att godta den snabba förändring av det svenska språket, som numera kallas „utveckling“. Språkförsvaret ägnar sig, som jag förstår det, mycket åt att hejda och begränsa „svengelskan“ inkl. införandet och anammandet av engelska ord och uttryck i svenska språket, där vi väl borde kunna finna nya uttryck och synonymer. Det är bra. (Jämför med franskan och tyskan!) För egen del tycker jag det är minst lika betydelsefullt att lägga vikt vid att svenskan utvecklas med korrekt grammatik (jag tänker närmast på syftningsfel mm, som kan ge upphov till missförstånd och feltolkningar) och med ett språkbruk, som gärna ger utrymme för nybildningar (tänk G. Fröding!), för underfundiga språkliga vändningar och för ett stort antal synonymer. Varför inte hämta upp gamla, „förlegade“ ord, ordbildningar och uttryck? Det blir, typ, ganska tjatigt, liksom, att helt enkelt leverera.

I all hast,

med vänliga hälsningar

